

## Arrest

nr. 80 316 van 26 april 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 12 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 28 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest d.d. 30 september 2011 (RvV 30 september 2011, nr. 67 729).

1.3. Verzoekster diende op 22 november 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 december 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

*“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;*

*Overwegende dat*

*de persoon die verklaart te heten M. N. (...)*

*geboren te (...)*

*en van nationaliteit te zijn : Rusland ( Federatie van )*

*die een asielaanvraag heeft ingediend op 22/11/2011 (2)*

*Overwegende dat betrokkene op 28/09/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 04/10/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 22/11/2011 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een kopie van een convocatie dd 17/12/2010 en een kopie van een verklaring van de brandweer dd 29/07/2011 voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar zuster deze documenten per mail doorgestuurd heeft. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds had kunnen voorleggen tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag. Overwegende dat het hier bovendien enkel om kopieën gaat die geen enkele bewijswaarde hebben daar een kopie van een document de authenticiteit ervan niet kan garanderen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.*

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

*“In het kader van zijn beslissing tot weigering, maakt de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van het feit dat de tweede asielaanvraag ingesteld door betrokkene geen enkel nieuw element bijbrengt ten opzichte van de eerste.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de documenten neergelegd door verzoekster hetzij de uitnodiging van de politie van 17.12.2010 en bet PV van de brand van 29.07.11 uitgaande van haar zuster die in Rusland is gebleven geen originelen zijn en konden neergelegd worden tijdens de eerste asielaanvraag.*

*Verzoekster is verbaasd over zo'n motivering in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Inderdaad, wat betreft het feit dat deze documenten hadden kunnen neergelegd worden tijdens de 1e aanvraag laat verzoekster als element gelden als feitelijk element eerst en vooral dat deze documenten haar werden overgemaakt door haar zuster na de zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die heeft geleid tot het arrest van 4 oktober 2011.*

*Het was haar dus onmogelijk om ze tijdens de eerste asielaanvraag over te maken.*

*Daarenboven vanaf het ogenblik waarom, in het kader van een tweede asielaanvraag de kandidaat vluchteling nieuwe documenten overmaakt, behoort het aan de Dienst Vreemdelingenzaken om deze te onderzoeken en de redenen aan te duiden waarom zij geen nieuwe elementen uitmaken omdat zij niets nieuws bijbrengen ten opzicht van de reeds onderzochte asielaanvraag.*

*Aldus, beschouwen dat deze documenten die wel degelijk in verband staan met de problemen tegengekomen door verzoekster in Rusland, niet kunnen beschouwd worden als nieuwe elementen enkel door het feit dat zij tijdens de eerste asielaanvraag hadden kunnen overgemaakt worden zonder er de redenen van uit te leggen, kan worden beschouwd als een ondoelmatige motivering.*

*Daarenboven, verwerpt de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens deze vraag en laat het feit gelden dat de documenten ingeroepen door verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag niet in origineel werden overgemaakt.*

*Opnieuw interpelleert deze motivatie, inderdaad, tijdens haar onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken,*

*heeft verzoekster duidelijk gesteld dat deze documenten haar werden opgestuurd door haar zuster die in Rusland gebleven is.*

*Dat betrokkene duidelijk heeft gesteld dat zij de originelen zo snel mogelijk zou ontvangen.*

*Dat op het ogenblik waarop de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing heeft genomen, hij van de situatie op de hoogte was.*

*Dat, door niet te antwoorden op dit element in het kader van zijn beslissing, de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout begaat en tegelijkertijd zijn beslissing op een ondoelmatige manier motiveert.”*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden vermeldt zijn juridische grondslag door te verwijzen naar artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt het volgende:

*“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor op 12 december 2011 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag een kopie van een convocatie van 17 december 2010 waarbij verzoekster zich als verdachte moest aanmelden en een kopie van een verklaring van de brandweer van Chegem van 29 juli 2011 neerlegde. Op de vraag waar de originelen van deze documenten waren, antwoordde verzoekster het volgende: “*De originelen van de convocatie en de verklaring van de brandweer liggen nog bij mijn zus thuis in Chegem. Het was mijn zus Ravida die deze naar mij gemailld heeft hier in België.*” Er werd verzoekster ook de vraag gesteld wat ze met de convocatie en de verklaring wilde bewijzen, waarbij ze zei: “*Ik wil hiermee bewijzen dat mijn leven nog steeds in gevaar is in Kabardino-Balkarië. Dat ik en mijn kinderen nog steeds vrezen voor ons leven bij onze terugkeer.*” en “*Na mijn vertrek, toen ik al in België was, hiel ik nog contact met mijn zuster per telefoon. Mijn zuster vertelde mij dat er brand was gesticht in de woning waar ik voorheen had verbleven. Volgens mij waren het de Wahabieten die mijn huis in brand hebben gestoken, dezelfde die mij en mijn familie bedreigen. Ik heb u ook al eerder documenten voorgelegd die bewijzen dat ik aangevallen en verkracht ben geweest. Ik weet niet meer wanneer precies mijn zus mij dit verteld heeft. Tijdens ons volgende gesprek zei mijn zus dat ik absoluut niet mocht terugkeren met mijn kinderen, het was te gevaarlijk.*” Toen haar werd gevraagd waarom zij voor de tweede keer asiel aanvroeg, antwoordde verzoekster: “*Omdat ik nog steeds niet kan terugkeren naar mijn land. Wij zijn daar in gevaar, ik en mijn kinderen. Het gevaar komt van de extreem-islamieten, de Wahabieten. Ze zullen mij doden en mijn kinderen. Mijn man is al door hen meegenomen. Daarom heb ik het land verlaten. Ondertussen heb ik nog steeds niets vernomen van mijn man. Elke dag vragen de kinderen wanneer hun vader naar huis komt, en elke dag ze ik ‘morgen’... maar de volgende dag komt hij natuurlijk niet en zo is dit een zeer stresserende emotionele situatie voor mij en mijn dochters. Mijn dochters houden heel*

veel van hun vader. Ik ben steeds in stress over mijn man, want ik weet niet of hij nog in leven is of niet. Ik voel mij heel slecht, het is niet gemakkelijk om de verantwoordelijkheid alleen te dragen voor mijn kinderen. Elke dag beloof ik hen dat mijn man zal thuiskomen. Ik vraag om assistentie van de Belgische staat. Alstublieft, begrijp mij. Toen ik mijn huis verliet, had ik een goed leven, een huis. Ik heb niet zomaar mijn land verlaten. Ik ben hierheen gekomen om hulp te krijgen en om hier in veiligheid te kunnen leven. Wij moeten hier blijven op dit moment, we kunnen niet terugkeren. Ik vraag u om hulp opdat ik hier kan werken en kan voorzien in het onderhoud van mijn gezin. Mijn kinderen zijn hier al goed geïntegreerd, ze spreken al Frans en voelen zich hier thuis. Wij zijn een vreselijke situatie ontvlucht in ons land, ook explosies. Ik wil u herinneren aan de vreselijke situatie in Beslan, waarbij zoveel kinderen zijn omgekomen. Deze plaats is maar 40 km van ons huis. Het is niet veilig in ons land. Dus laat ons hier blijven in België, in veiligheid.”

2.6. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat verzoekster deze documenten reeds tijdens de procedure naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen. Daarnaast wordt gesteld dat het om kopieën gaat die geen bewijswaarde hebben waardoor verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad brengt in herinnering dat de “*nieuwe gegevens*” betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Met haar blote bewering dat de documenten die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag heeft neergelegd haar slechts door haar zus werden overgemaakt na de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die aanleiding gaf tot het arrest “*van 4 oktober 2011*”, maakt verzoekster niet in het minst concreet aannemelijk dat zij deze documenten, die dateren van ruim vóór de datum van deze terechtzitting, niet vroeger kon neerleggen.

2.8. Verzoekster is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet onderzoeken waarom deze gegevens niets nieuws bijbrengen ten opzichte van de reeds onderzochte asielaanvraag, maar ze gaat eraan voorbij dat de hierboven besproken voorwaarden uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet cumulatief aanwezig moeten zijn. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris zich rechtsgeldig beperken tot de vaststelling dat verzoekster “*deze documenten reeds had kunnen voorleggen tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag*” en is er geenszins sprake van een ondoelmatige motivering.

2.9. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Door zijn vaststelling dat de het *in casu* om kopieën gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, kon de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn *prima facie*-beoordeling rechtsgeldig besluiten dat deze geen “*ernstige aanwijzingen*” vormen waardoor zij niet als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewering van verzoekster dat zij heeft gesteld dat zij de originelen zo snel mogelijk zou ontvangen, mist elke grondslag. Het betoog van verzoekster wordt immers niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier, die hierboven in punt 3.5 werden weergegeven. Bijgevolg kan verzoekster de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.10. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij, zoals door de verwerende partij *in fine* van haar nota met opmerkingen wordt gevraagd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN